

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Tdo/71/2025                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4124010726                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 11.02.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Bargel            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:4124010726.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom 11. februára 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného G. A. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Okresného súdu Nitra, sp. zn. 0T/110/2024, z 2. júla 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/64/2024, z 13. novembra 2024

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. A. o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 0T/110/2024, z 2. júla 2024 bol obvinený G. A. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

„dňa 15.05.2024 v čase približne o 16:40 hodine viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Superb s evidenčným číslom Q. XXXCO v meste Z. po B. ulici v smere do centra mesta v blízkosti odstavnéj plochy pri J., napriek tomu, že mu rozsudkom Okresného súdu v Nitre sp. zn. 1T/14/2020 z 21.01.2021, právoplatným 14.07.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/29/2021 zo 14.07.2021, bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky.“

Za to bol obvinenému G. A. podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona a nezistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona ustanovil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil obvinenému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 (tri) roky.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením, sp. zn.

2To/64/2024, z 13. novembra 2024 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený G. A. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Viktora Mlyneka dovolanie s poukazom na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„Mám za to, že rovnako ako súd prvého stupňa, taktiež odvolací súd nesprávne právne posúdil túto moju vec, keďže neprihliadol na to, že pochybil už súd vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/14/2020, keď nezapočítal do trestu zákazu činnosti, ktorý mi bol uložený vo výmere 3 roky, dobu, po ktorú som v rámci tam prejednávaného skutku nemohol viesť motorové vozidlá, teda dobu od 31. augusta 2019.

To znamená, že aj odvolací súd zároveň nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci, keďže v čase spáchania skutku, t. j. 15. mája 2024 som sa nemohol dopustiť marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže trest, ktorý mi bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 mi začal plynúť od 31. augusta 2019 a skončil mi 31. augusta 2022.

Na objasnenie skutkového stavu si dovoľujem uviesť, že rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 z 21. januára 2021, právoplatným 14. júla 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/29/2021 zo 14. júla 2021, som bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 31. augusta 2019 v čase o 04.45 hod. som riadil osobné motorové vozidlo zn. Škoda Superb s evidenčným číslom Q. XXX C. v Z. na C. ulici, pričom som bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície a bolo zistené, že mi bol právoplatným rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre, spisová značka ORPZ-NR-ODI2-1313/2018-Pr právoplatného 29. apríla 2019 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o priestupku, za čo mi bol uložený podmienený trest odňatia slobody 4 mesiace so skúšobnou dobou na 1 rok a zároveň mi bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky. Trest zákazu činnosti uložený mi v tomto konaní začal plynúť dňom nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku teda od 15. júla 2021 do 15. júla 2024.

Ako významný dovolací dôvod uvádzam, že odvolací súd nesprávne zistil skutkový stav veci, keďže napadnuté uznesenie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, keď v odôvodnení napadnutého uznesenia poukazuje odvolací súd na to, že: Pokiaľ obžalovaný namietal, že nemôže byť dvakrát postihnutý za to isté, pretože už 31. augusta 2019 bol pre priestupok postihnutý, že riadil motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia, k tomuto krajský súd len dopĺňa, že skutok, pre ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 spáchal 31. augusta 2019 o 04.45 hodine. Je pravdou, že v ten istý deň bol znovu na C. ulici v Z. zastavený, avšak v čase o 08.45 hodine a bola mu uložená pokuta vo výške 400,- eur a zákaz činnosti v trvaní 15 mesiacov. Z toho vyplýva, že aj napriek tomu, že bol kontrolovaný 31. augusta 2019 o 04.45 hodine, za čo bol odsúdený, postihnutý za priestupok bol za konanie spáchané v ten istý deň, avšak o 08.45 hodine, t. j. že nejde o ten istý skutok. Takúto argumentáciu odvolacieho súdu však v celom rozsahu odmietam, keďže sa tu nejedná o žiadne dva skutky, za ktoré by som bol postihovaný. V tejto súvislosti chcem upriamiť pozornosť na to, že v tomto smere došlo k jednoznačnej chybe v písaní zo strany polície ohľadne času skutku, teda raz bolo napísané 04:45 hod. a raz 08:45 hod, pričom ide o ten istý skutok a nie o dva rozličné skutky, tak ako to ustálil odvolací súd, čím je tak preukázané, že došlo k nedôslednému vysporiadaniu sa odvolacieho súdu so skutkovým stavom, čo predstavuje nutnosť zrušenia napadnutého uznesenia.

Taktiež by som rád podotkol, že záver odvolacieho súdu ohľadne 'dvoch skutkov' odvolací súd vyslovil až pri ústnom odôvodnení napadnutého uznesenia, pričom keďže išlo o novú skutočnosť, s ktorou sa súd prvého stupňa nijako nezaoberal, nemal som žiadnu možnosť toto namietat', resp. vysvetliť odvolaciemu súdu, že nesprávne zistil skutkový stav. Takýmto nesprávnym postupom odvolacieho súdu zároveň došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu, ktorého podstatou je zabezpečiť obhajovanie práv

obvineného tak, aby v konaní boli objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo, t. j. najmä aby nevinná osoba nebola odsúdená a páchateľ bol odsúdený len za to, čo spáchal.

Zároveň trvám na tom a teda ako nemenej významný dovolací dôvod uvádzam, že odvolací súd ako aj súd prvého stupňa založili svoje rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, keďže mám za to, že v čase skutku mi už neplynul uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá a to ani na základe rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 a ani na základe rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č. ORPZ-NR-ODI2-1313/2018-Pr.

Odvolací súd tak bol povinný prihliadnuť na to, že pochybil už súd vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/14/2020, keď zjavne nezapočítal do trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky, ktorý mi bol uložený týmto rozsudkom dobu, po ktorú som v rámci tam prejednávaneho skutku nemohol viesť motorové vozidlá, teda dobu od 31. augusta 2019. Pričom aj napriek takémuto pochybeniu mal odvolací súd na toto prihliadať, keďže nemožno predsa na moju škodu vzniknúť to, že súd vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/14/2020 pochybil a nerozhodol o započítaní doby odkedy mi bola zakázaná ďalšia jazda.

To znamená, že aj odvolací súd pochybil, keďže som sa v čase spáchania skutku 15. mája 2024 nemohol dopustiť marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže trest zákazu činnosti mi uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 mi začal plynúť už od 31. augusta 2019 a skončil 31. augusta 2022, a teda nie dňom nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, t. j. od 15. júla 2021 do 15. júla 2024, tak ako to tvrdí odvolací súd. Predsa už 31. augusta 2019, t. j. v deň spáchania skutku v rámci konania pred Okresným súdom Nitra sp. zn. 1T/14/2020 mi bol uložený ďalší zákaz činnosti viesť motorové vozidlá.

Podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona: Do doby výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a doba výkonu väzby; započítava sa však doba, počas ktorej bolo páchateľovi pred právoplatnosťou rozsudku podľa osobitných predpisov odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu, a doba, počas ktorej už nesmel na základe opatrenia štátneho orgánu túto činnosť vykonávať.

Odvolací súd má však za to, že v konaní pred Okresným súdom Nitra sp. zn. 1T/14/2020, ktorého výsledkom bolo uloženie mi trojročného trestu zákazu činnosti, nedošlo k zadržaniu vodičského preukazu 31. augusta 2019, nakoľko som už mal zadržaný vodičský preukaz od 29. apríla 2018 v konaní vedenom pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, Okresným dopravným inšpektorátom v Nitre pod č. ORPZ-NR-ODI2-1313/2018-Pr a preto v uvedenom trestnom konaní mi mal trest zákazu činnosti začať plynúť až dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu v Nitre sp. zn. 1T/14/2020, t. j. od 14. júla 2021 až do 14. júla 2024.

S takýmto názorom odvolacieho súdu však nesúhlasím a poukazujem na to, že 15. mája 2024, teda kedy som sa mal dopustiť skutku kladeného mi za vinu v tomto konaní - marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, bolo zadržanie vodičského preukazu vzhľadom na to, že rozhodnutie OR PZ, ODI č. ORPZ-NR-ODI2-1313/2018-Pr bolo spolu s rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu v Nitre z 23. apríla 2019 pod č. KRPZ-NR-KDI-20/2019-SK zrušené rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 23Sa/22/2022-247 z 10. januára 2023, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 13. februára 2023, pričom v rámci tohto priestupkového konania už znova nebolo rozhodnuté, ale táto vec bola odložená, čo znamená, že zadržanie mi vodičského preukazu už neexistovalo, teda nie je možné, aby súd odkazoval na toto administratívne rozhodnutie, opakujem, ktoré 15. mája 2024 neexistovalo.

Neobstojí preto argument odvolacieho súdu, že 31. augusta 2019 mi mal byť zadržaný vodičský preukaz a preto nie je možné dobu od 31. augusta 2019 započítať do doby trestu zákazu činnosti uloženého mi rozsudkom Okresného súdu Nitra 1T/14/2020, pretože v čase 15. mája 2024 takéto administratívne rozhodnutie neexistovalo a teda mi jednoznačne bola za skutok, za ktorý som bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nitra 1T/14/2020, zakázaná ďalšia jazda už 31. augusta 2019, pričom táto doba do trestu zákazu činnosti 3 roky mala byť v zmysle § 61 ods. 8 Trestného zákona započítaná.

Zároveň odvolací súd uvádza, že som už mal zadržaný vodičský preukaz a teda nemohlo k tomu dôjsť opakovane. K takémuto nesprávne tvrdeniu si dovoľujem poukázať na to, že v zmysle § 61 ods. 8 Trestného zákona sa započítava doba nie len od zadržania vodičského preukazu, ale doba počas ktorej bolo odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu, čo sa v tomto prípade 31. augusta 2019

aj stalo, keďže mi bola príslušníkmi polície zakázaná ďalšia jazda. To znamená, že v čase vedenia motorového vozidla 15. mája 2024 som nemohol mariť úradné rozhodnutie, pretože trest zákazu činnosti 3 roky po odpočítaní doby od 31. augusta 2019 do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 uplynul už 31. augusta 2022, teda plynutie doby od 31. augusta 2019 do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nitra 1T/14/2020, 14. júla 2021, musí byť započítaná do trojročného trestu zákazu činnosti.

Dovolacím dôvodom je aj to, že odvolací súd zásadným spôsobom porušil moje právo na obhajobu, keďže v odôvodnení napadnutého uznesenia nijako nereagoval na moju odvoláciu námietku týkajúcu sa nejasnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý uviedol: Obžalovaný sa preukázateľne v tejto dobe, kedy mu plynul trest zákazu činnosti dopustil ďalšieho skutku spáchaného v tomto konaní, a to 15. mája 2024, kedy opätovne jazdil motorovým vozidlom i napriek tomu, že mal uložený právoplatný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá (1T/14/2020). I napriek tomu, že neskôr, 16. júna 2023 došlo k zrušeniu rozhodnutí v priestupkovom konaní a došlo k odloženiu veci, keďže došlo až neskôršie k zrušeniu uvedených rozhodnutí v priestupkovom konaní, táto samotná skutočnosť sama o sebe, nemá za následok to, že v tom čase, kedy obžalovaný viedol motorové vozidlo, kedy mal právoplatne uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá a bol ním viazaný, preto mal rešpektovať rozhodnutie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1T/14/2020.

Dovoľujem si k tomuto uviesť, že 15. mája 2024, kedy som viedol vozidlo, už boli predmetné priestupkové rozhodnutia zrušené a to 16. júna 2023 a vec bola záznamom odložená, čiže trest zákazu činnosti v trvaní 24 mesiacov, ktorý mi bol uložený rozhodnutím OR PZ, ODI č. ORPZ-NR-ODI2-1313/2018-Pr., už 15. mája 2024 neplatil, čo znamená, že k zrušeniu rozhodnutí v priestupkovom konaní došlo skôr ako 15. mája 2024 a nie neskôr ako to uviedol súd.

Z toho tak vyplýva, že neobstojí argumentácia ani odvolacieho súdu, že 31. augusta 2019 mi nemohol byť zadržaný vodičský preukaz, a to z dôvodu, že s prihliadnutím na zrušené priestupkové rozhodnutia, som až od 31. augusta 2019 nesmel 'nanovo' na základe opatrenia príslušníkov polície vykonávať činnosť viesť motorové vozidlá. To znamená, že 'nový trest' zákazu takejto činnosti mi začal plynúť práve od 31. augusta 2019 a keďže mi bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/14/2020 uložený trojročný trest, doba zákazu činnosti mi uplynula už 31. augusta 2022, čo je oveľa skôr, kedy som viedol vozidlo 15. mája 2024. Nesúhlasím preto so záverom odvolacieho súdu, že by mi trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na tri roky uložený rozsudkom OS NR sp. zn. 1T/14/2020, mal začať plynúť dňom jeho právoplatnosti, t. j. od 14. júla 2021 do 14. júla 2024.

Napadnuté uznesenie a zákonite aj rozsudok súdu prvého stupňa je tak preukázateľne založené na extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami, na nevysporiadaní sa s námietkou obhajoby, na nerešpektovaní základných ústavných princípov súvisiacich s trestným konaním, na svojoľnej interpretácii a aplikácii noriem trestného práva, keďže vychádza zo skutkových zistení, ktoré nevyplyvajú z vykonaného dokazovania, pričom pri ich hodnotení zo strany súdu nedošlo ani k uplatneniu zásady 'in dubio pro reo'. Preto považujem napadnuté uznesenie za arbitrárne, založené na zásadných a podstatných vadách konania, ktorú mu predchádzalo a pre ktoré nemôže obstáť, keďže uznaním týchto závažných pochybení zo strany dovolacieho súdu, by bola zmarená zákonnosť a spravodlivosť procesu.“

Obvinený G. A.A. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona, zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu, ako aj chybné konanie, ktoré im predchádzalo a prikázal, aby okresný súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„Postupom, ani rozhodnutím tak Okresného súdu Nitra, ako aj Krajského súdu v Nitre nedošlo žiadnym spôsobom k porušeniu práva na obhajobu, ktoré by zakladalo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z obsahu podaného dovolania taktiež nevyplyva žiadna skutočnosť predstavujúca porušenie práva na obhajobu. Rovnako tak sa nestotožňujem s názorom odsúdeného, že v predmetnej veci boli naplnené dovolacie dôvody a to, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku) a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku).

Argumentáciu odsúdeného, ktorú uvádzal už v konaní pred súdom prvého stupňa, týkajúcu sa toho, že v čase spáchania stíhaného skutku mu už neplynul zákaz činnosti viesť motorové vozidlá, čo vyvodil z toho, že mu v konaní 1T/14/2020 na Okresnom súde Nitra chybne nebola do zákazu činnosti viesť motorové vozidlá započítaná doba, po ktorú už nemohol viesť motorové vozidlá pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, považujem za nesprávnu. Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd správne vyhodnotili, že v konaní 1T/14/2020 začal G. A. plynúť trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá až dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nitra spisovej značky 1T/14/2020, pričom mu v tomto konaní nemohol byť do doby trestu zákazu činnosti započítaný žiadny časový úsek, pretože v čase spáchania skutku stíhaného v konaní 1T/14/2020 (31. augusta 2019), okrem iného, nedisponoval ani vodičským oprávneným (odobraté 20. marca 2019), teda nemohol viesť motorové vozidlá, a preto mu už nebolo čo ďalej zakazovať.

Zároveň však mám za to, že odsúdeným uvádzané dôvody dovolania sa týkajú správnosti a úplnosti zistených skutkových okolností. S poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou, však dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. Dikciou časti vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sú vylúčené námietky skutkové, nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 2Tdo 73/2012, z 18. decembra 2012 - R 47/2014).“

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) dovolanie obvineného G. A. odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2

ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), neprieľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid' napr. Van Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Dovolací súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov ako ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nemôže (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Nemožno sa účinne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a hodnotenia z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenia dôkazov) na podklade § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak by predstavoval spôsobilý podklad pre dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu (konajúceho v zmysle „iniciačného“ procesného úkonu obvineného ako osoby oprávnenej podať dovolanie v zmysle skôr citovaných ustanovení Trestného poriadku), takýto výklad by odporoval principiálnej viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba súčasne chápať aj ako základné interpretačné a napokon i kvalitatívne kritérium pre dovolanie podané niektorou zo strán pôvodného konania - tzv. základného konania predchádzajúcemu podaniu dovolania (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 5 Trestného poriadku). Vyjadruje totiž základné argumentačné pravidlá konania pred dovolacím súdom, ktorých spoločným menovateľom je zákonom a stabilnou judikatúrou ustálený účel takto intencne vymedzeného dovolacieho konania: spravidla výsostné posudzovanie právnych otázok naproti prieskumu skutkových zistení realizovaných skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Uvedené je vyjadrením limitácie dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zistenia skutkového stavu skôr vo veci konajúcimi súdmi, a tak pretavením princípu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku je doménou základného konania, do ktorej môže dovolací súd zasahovať len výnimočne, a to len vtedy ak dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného.

S tým plne korešponduje záver, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd sumarizuje:

V prípade dovolania podaného obvineným nemožno opätovne (nakolko za týmto účelom je obvinenému poskytnutý dostatočne široký priestor v konaní o riadnom opravnom prostriedku - odvolaní) namietať proti skutkovým zisteniam súdov - ktoré sú založené práve na výsledkoch vykonaného dokazovania v rozsahu, ktorý súd považoval za dostatočný - prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. V dovolacom konaní nemožno účinne namietať zvolené, resp. použité dôkazné prostriedky a na ich podklade vykonané hodnotenie dôkazov v intenciách § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku, ak takéto „finálne“ hodnotenie v konečnom dôsledku nevyhovuje predstavám obvineného. Tento kruh viazanosti správnosťou a úplnosťou zisteného skutku sa v tomto kroku uzatvára - práve s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Z obsahu dovolania vyplýva, že obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku namietal porušenie svojho práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu. Konkrétne poukazoval na to, že odvolací súd vyslovil záver týkajúci sa dvoch skutkov až v rámci ústneho odôvodnenia napadnutého uznesenia, pričom podľa názoru obvineného išlo o novú skutočnosť, ku ktorej sa v priebehu konania nemohol vyjadriť. Najvyšší súd však zistil, že na verejnom zasadnutí obhajca obvineného doplnil dôvody odvolania tým, že poukázal na skutočnosť, že 31. augusta 2019 bola obvinenému uložená pokuta a trest zákazu činnosti vo výmere 15 mesiacov, ktoré mali byť podľa jeho názoru zohľadnené pri rozhodovaní vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/14/2020. V tejto súvislosti obhajca upozornil na možnosť porušenia zásady ne bis in idem, pričom ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neuplatnil. Uvedenú otázku teda obhajca obvineného otvoril až na verejnom zasadnutí, na ktorom sa obvinený osobne nezúčastnil a z tohto dôvodu sa k nej odvolací súd vyjadril v odôvodnení napadnutého uznesenia.

V súvislosti s namietaným porušením práva na obhajobu obvinený ďalej uviedol, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nijako nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou smerujúcou proti nejasnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. Táto nejasnosť mala podľa obvineného spočívať v tom, že k 15. máju 2024, kedy mal viesť motorové vozidlo, už boli rozhodnutia vydané v priestupkovom konaní zrušené, a to rozhodnutím zo 16. júna 2023. Z uvedeného obvinený vyvodzoval záver, že k zrušeniu rozhodnutí v priestupkovom konaní došlo skôr než v čase skutku, a nie neskôr.

K tomu najvyšší súd poukazuje na relevantnú časť rozhodnutia krajského súdu, z ktorej jednoznačne a logicky vyplýva, že odkaz na neskoršie zrušenie rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní sa nevzťahuje k časovému momentu spáchania skutku, ale k právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1T/14/2020, ktorým bol obvinenému uložený trest zákazu viesť motorové vozidlá. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že obvinený mal v čase skutku, t. j. 15. mája 2024, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, a to od právoplatnosti rozsudku (t. j. od 14. júla 2021) a bol ním viazaný bez ohľadu na skutočnosť, že po tomto rozhodnutí došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní. Samotná skutočnosť, že rozhodnutia v priestupkovom konaní boli následne zrušené, nemala vplyv na existenciu a záväznosť právoplatne uloženého trestu zákazu činnosti v čase spáchania skutku. Za týchto okolností preto nemožno dospieť k záveru, že by tvrdenia uvádzané obvineným mohli zakladať porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Z uvedeného vyplýva, že Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zákonne komformným spôsobom vysporiadal s námietkami obvineného a dal mu tak zrozumiteľnú odpoveď na všetky jeho obhajobné argumenty.

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu

pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Obvinený v tejto súvislosti namietal, že napadnuté uznesenie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, pretože podľa jeho slov neexistujú žiadne dva skutky, za ktoré by mal byť 31. augusta 2019 postihovaný, pričom malo dôjsť ku chybe v písaní zo strany polície ohľadne času skutku, čo sa malo prejavíť do nesprávneho zisteniu skutku v tejto veci. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatuje, že uvedená argumentácia obvineného v skutočnosti smeruje proti právoplatne uloženému trestu zákazu činnosti uloženému rozhodnutím Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1T/14/2020. Keďže návrh na povolenie obnovy konania v uvedenej veci bol právoplatne zamietnutý, najvyššiemu súdu neprináleží opätovne preskúmať zákonnosť ani vecnú správnosť tohto právoplatného rozhodnutia.

Najvyšší súd na tomto mieste uvádza, že naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa nemožno účinne domáhať v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, no v konkrétnom prípade najmä hodnotenia z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenia dôkazov) nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

V súhrne preto platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. V rámci dovolacieho konania môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom.

Na základe vyššie uvedených skutočností najvyšší súd dospel záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, a preto nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery

môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä:

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, 2 Trestného zákona, nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovoľené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Bezprostredným následkom uplatnenia nesprávnych dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním a formulovaním obhajobných tvrdení, s ktorými sa tomu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadali riadne a adekvátne už súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom. Tým je súčasne vylúčená akákoľvek polemika viažuca sa k údajnej nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti dovolaní napadnutého uznesenia [viď úvahy najvyššieho súdu viažuce sa k obvinenému uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď tvrdil, že vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/14/2020 mala byť do uloženého trestu zákazu činnosti započítaná doba, počas ktorej v súvislosti s prejednávanej skutkom nemohol viesť motorové vozidlá, a to od 31. augusta 2019, pričom vykonanie tohto trestu malo byť ukončené 31. augusta 2022. Na základe uvedeného sa podľa obvineného nemohol v čase spáchania skutku, t. j. 15. mája 2024 dopustiť trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Túto argumentáciu opieral aj o výklad ustanovenia § 61 ods. 8 Trestného zákona.

Podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona do doby výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba

výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a doba výkonu väzby; započítava sa však doba, počas ktorej bolo páchatelovi pred právoplatnosťou rozsudku podľa osobitných predpisov odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu, a doba, počas ktorej už nesmel na základe opatrenia štátneho orgánu túto činnosť vykonávať.

Zápočet času - doby odňatia oprávnenia na činnosť sa pritom môže vzťahovať výlučne na také rozhodnutie správneho orgánu, ktoré má súvislosť s prejednávanou vecou pred súdom a predchádzalo právoplatnosti rozsudku. Najvyšší súd v tejto súvislosti, v zhode so závermi súdov nižších stupňov, konštatuje, že v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/14/2020 nedošlo k zadržaniu vodičského oprávnenia obvineného. Opatrenie, na základe ktorého obvinený nemohol vykonávať činnosť vedenia motorového vozidla, mu bolo uložené v inom, vecne nesúvisiacom konaní, z čoho vyplýva, že toto skoršie rozhodnutie nemôže slúžiť ako podklad pre zápočet doby výkonu trestu zákazu činnosti v prejednávanej veci. Najvyšší súd preto, po dôkladnom preskúmaní dovolania a uznesenia odvolacieho súdu, uzatvára, že zistený skutok bol súdmi správne právne posúdený.

Najvyšší súd opakovane poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov.

Pre dovolací súd je tak v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený G. A. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenaplnia ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvinenej nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.